

Ant. Foerster, Sedem moških zborov. Izdala in založila „Glasbena Matica“ v Ljubljani. 1910. 4°. (XXXVIII. zvezek Matičinih zborovskih partitur).

„Glasbena Matica“ je v spomin sedemdesetletnice skladatelja Antona Foersterja izdala pričujoči zvezek kot drugo knjigo zbranih njegovih skladb. S sliko skladatelja okrašen zvezek obsega sedem odličnih moških zborov in sicer: Tri mi tuge, Razbita čaša, Vihar, Na boj, Spak, Podoknica in Umril je mož.

Foerster razpolaga s temeljitim kontrapunktičnim znanjem, zato piše za vse glasove enako dobro pevno. Njegova dela se vidijo na prvi pogled težka, a ravno pevnost glasov jim odvzame navidezne težkoče. Vsak glas več ali manj more samostojno nastopati, kar da skladbi zanimivost in polifonski značaj. Čudim se zato, da naši zbori tako neradi segajo po Foersterju, katerega skladbe po svoji vrednosti večkrat daleč prekašajo stotine domačih in tujih stvari. Držeč se sicer prostega kontrapunktičnega stavka imajo Foersterjeve kompozicije v obče nekoliko cerkvenega duha, čemur se ne čudim, saj je on v prvi vrsti ustvarjal cerkvena glasbena dela, ki so znana tudi daleč izven naše ožje domovine. Foerster je najproduktivnejši slovenski skladatelj. Iz malega motiva zna potom imitacije, predelavanja, varijiranja itd. z lahkoto zapisati obsežno skladbo, ki je enotna, kakor iz enega kosa vlita. Sicer se drži glede modulacije, harmoničnih in ritmičnih novosti svojih konservativnih načel; pevcem daje le zdravo, krepko hrano. Pri njem je vse naravno, logično in umerjeno. Nikjer nas ne iznenadi, strastem ne da duška, v veselju kakor v žalosti ne uhaja čez meje, v katerih se drži dobro vzgojen človek. Izmed teh sedmih zborov sta po mojem okusu najboljša „Spak“ in „Umril je mož“, zlasti zadnji. Seveda ima nemalo zaslug tudi pesnik S. Gregorčič, ki je dal pesnitvi učinkujoč kontrast, katerega je Foerster krasno izrabil. Prvi del težak, globoko turoben *d mol*, drugi del zmagonosen *d dur*! „Umril je mož — mož živi!“ To nagrobnico bi moral znati vsak pevski zbor! Lahka je, a mogočno učinkovita.

Resnejši in izurnejši zbori smeli bi se lotiti „Spaka“. Besedilo mi nič kaj ne imponira; Foerster je ustvaril iz njega, kar se je dalo; no, konec bi si mislil drugačen. Vrag in pa jasen *as durov* trizvok se nič kaj ne skladata. Skladba je najtežja te zbirke. „Razbita čaša“ je ljubko delo, „Vihar“ pa dokaj težavno. „Na boj!“ mi ugaja najmanj; preobjedli smo se nemara krvavih pozivov na poboj in klanje sovražnika. Tudi v tem oziru bo treba nekakega razoroževanja. „Podoknica“ je skladba za gotove priložnosti, ki pa jih je dandanes čimdalje manj. „Tri mi tuge“ je v glasbenem oziru lepo delo, ki daje zlasti baritonskemu in basovskemu solistu priložnost pokazati svoje zmožnosti. Zbirka bodi toplo priporočena vsem pevskim zborom, ki hočejo pokazati, da se v resnici trudijo za napredek slovenske pesmi.

E. Adamič.

Osem samospevov s spremljevanjem klavirja. Izdala in založila „Glasbena Matica“ v Ljubljani 1910. Cena 3 K.

Ta publikacija „Glasbene Matice“ ima dva Lajovčeva samospeva „Serenado“ in „Nočne poti“; zlasti prvi je velike umetniške vrednosti, ki je pri zadnjem